

Zofaiinen tuntee, mitenkö Jumalan-
palveluksen parhaana, tärkeimpänä
osena, saarnan ajalla, tavalisesti
kirken palvelijat kulkarit kädesiä käy-
vät ympäri kirkkoa, helistellen ja pyy-
sääen sanankuulijoilta rahaa, milloin
mihinkin tarpeeseen. Selwää on että
saarnan festäessä, jos joskus, tulee
kuulijan tarkkaavaisuus olla teroitte-
luna, saatkaaksien seurata papin esi-
elmää, jos hänellä on mieli siitä jo-
sakin hyötyä. Kun nyt juuri silloin
uudetaan rahoja helisteleämään ja kul-
karoita kuljettamaan, on selwää, että
nimen sanankuulijan ajatus hajaan-
uu pois saarnasta, useinkin niin pit-
äältä, ettei hän enää saatkaan täyttä
tähtytystä päiwän esitelmästä. Tämän
sääfiksi on lapsilla ja monella wanhem-
mallakin juuri hauskutus katella sitä,
mitenkä kulkare kulkee peakistä pent-

ollut edeswastausien alainen miehen
fowasta, tylystä mielenlaadusta?
(Tatt.)

D. Balander'in firjapineŝja, 1886.